

Harapan Jaya 35 jaar!

Bij mijn laatste vertrek naar Harapan Jaya, op 7 oktober 2016, was er al rekening mee gehouden, dat we na twee keer twee weken opereren, feest zouden vieren.

HET 35 JARIG BESTAAN VAN HARAPAN JAYA PEMATANG SIANTAR.

En wat voor feest! Het was op Facebook bekend gemaakt en iedereen die ooit geholpen was op Harapan Jaya was uitgenodigd.

Heel veel hebben hier gehoor aan gegeven. Juist de kinderen met polio, klompvoeten, o benen of x benen, die geopereerd waren door dokter Raat of dokter Olijhoek. Mensen die soms maanden, vaak jaren, op het centrum geweest waren. Die de lagere school heeft gevolgd, een vak hebben geleerd en tegelijk fysiotherapie hebben gehad om te leren lopen. Ze waren er. Veel die ver weg woonden waren al een avond te voren gekomen. Een matje en je tas als hoofdkussen is een bed voor hen. En als er maar mandi kamers zijn waar je kunt baden, is de oké.

De officiële feestdag is 17 november. Het feest was een dag verschoven naar 18 november, omdat de bisschop er bij wilde zijn en hij op de 17e verhinderd was.

Dus 18 november. We begonnen met een plechtige H. Mis met 7 heren op het podium. Ongeveer 500 patiënten, oud patiënten, medewerkers, zusters, paters, broeders waren aanwezig.

Met dans en muziek werden we binnen gehaald. Hiervoor werden de 20 postulanten van de FCJM gevraagd, allemaal in Batak kleren met een Ulos (inlandse veelkleurige omslagdoek) om. Schitterend om te zien en mee te lopen.

Ja, dansen en zingen dat wordt graag gedaan in Indonesië. Bij de offerande kwamen mensen al dansend op met de gaven brood, wijn, bloemen en kaarsen, het altaar werd versierd.

Er werd gebeden en gedankt voor zoveel goede gaven in de afgelopen 35 jaar. Dat de Heer ons mag zegenen om het werk voort te zetten.

Na de Mis kwamen de officiële gasten, zoals de minister van sociale zaken, de gouverneur, bupati, het hoofd van de gezondheidsdienst die bijna allemaal de godsdienst van het land belijden, dus Islamiet zijn. Vanwege de diversiteit van godsdiensten op het centrum, was er voor de christenen een H. Mis en daarna om 11 uur kwamen de officiële gasten. Als welkom kreeg ieder een Ulos omgehangen en dansend liep men naar de feesttent.

Veel mooie woorden zijn er gesproken. De minister van sociale zaken zei zelfs dat volgens hem Harapan Jaya het beste revalidatie centrum is in de verre omgeving, vanwege de openheid voor elke godsdienst. Maar zeker ook door de manier van behandelen. Door van een invalide die niets kan, of niet wist dat hij ooit iets zou kunnen, een volwaardig functioneel mens te maken. Hij deed ook de belofte, dat hij er voor zou zorgen dat invaliden in de BPJS zouden worden opgenomen. Dit is een ziekenfonds dat tot nu toe alleen voor zieken gold, maar niet voor invaliden. We hopen van harte dat hij woord zal houden, want tot nu toe heeft Harapan Jaya Nederland steeds het tekort betaald op de jaarlijkse balans. Maar wie weet, gaat het straks ook financieel beter.

De Bupati die bij elk feest aanwezig is en grote sommen geld beloofd, kon dit tot nu toe meestal niet waar maken.

Dit gaat anders dan in Nederland. Als men daar iets beloofd, zoals Harapan Jaya Nederland, die € 25.000 voor een studiefonds cadeau deed, komt men zijn belofte na. Uit dat fonds kan Engelse les voor alle medewerkers, bijscholing voor fysiotherapeuten, verpleegsters, coupeuses, koks en dergelijke worden gefinancierd. Dit om nog betere zorg aan de patiënten te kunnen geven.

Tussen de mooie woorden door werden er ook 35 duiven opgelaten door de hoogwaardigheidsbekleders en andere aanwezigen. Bijvoorbeeld door Nerme, de naaste medewerkster van het eerste uur. Ieder kreeg een duif in zijn /haar handen gedrukt en tegelijk op aangeven van het protocol vlogen ze allemaal weg, zoals ons embleem het ook aangeeft: een vogel die al half uit zijn kooi is, bevrijd van onvolmaaktheid.

Ballonnen werden opgelaten, alweer 35 met een groot lint er aan, waarvan de Bisschop er eerst een paar doorprikte en er confetti uit te voorschijn kwam. Het was helder weer, dus konden we de ballonnen een hele tijd volgen.

Intussen stonden er drie levensgrote taarten in de zon te bakken, de opgespoten namen en wensen liepen in elkaar over. De gewoonte wil dat de ontvanger van de taart, ieder die hem/haar na aan het hart ligt, een stukje taart gaat brengen. Daarna komen meestal de hoge heren aan bod. Er gingen ook stukken taart naar een vrouw met één arm, een kind dat niet kon lopen, waardoor zij ook ineens in de belangstelling stonden op dit feest.

De reden dat er drie taarten stonden was, dat bij deze gelegenheid niet alleen het 35 jarig bestaan maar ook mijn 80e verjaardag en tegelijk mijn afscheid van Harapan Jaya Siantar werden gevierd. Dus drie dubbel..... Het voelde ook dubbel, om te weten dat je al deze mensen waarschijnlijk niet meer op deze aardbol terug zou zien.

Bij het middagmaal werden er 1050 maaltijden verdeeld. Met elke geloofsovertuiging werd rekening gehouden. Een Christen mag alles eten wat de Islamiet eet, dus aten we Nasi bunkus, rijst en groente in een doosje samen met een stukje kip een gekookt ei, een bekertje water en een plastic lepel en vork in een servetje gerold. Dit 1050 keer door een catering, halal, verzorgd. Ook voor de vegetariërs werden de gerechten aangepast.

De keukenzuster en het personeel moesten dansen, dus hoefden zij niet te koken.

Tijdens het eten werd er een toneelstuk opgevoerd, een one man show.

Kruipend kwam een jongen van 19 jaar op het toneel. Hij leek ongeveer 12 jaar en had een kromme rug. Hij was als kind uit een hangdoek gevallen en had zijn wervelkolom beschadigd. Hij kroop maar rond, intussen vertelde een andere stem zijn levensverhaal .... Na drie keer rond gekropen te hebben, kwam hij overeind, nog wel met dezelfde kromme rug, maar hij leerde op Harapan Jaya lopen, schrijven, lezen en rekenen, en sinds kort leert hij voor kleermaker. Hij heeft weer hoop, dankzij Harapan Jaya. Dat is Hoop die Overwint.

En zo zijn er, intussen 7531 mensen, ooit geholpen in Harapan Jaya.

Toen kwam het grote cadeau van de zusters van Alverna en familie van Paassen. Vlak voor het feest werd er wel gevraagd, wat de mensen op het centrum graag wilde hebben. Ik dacht zelf, laat ze maar bidden dat het allemaal door gaat, dat ze mensen blijven helpen die hulp nodig hebben. Maar mijn medezusters hadden een andere mening. Je kunt en bidden, en iets tastbaars vragen, zeiden zij. Ik vroeg wat willen jullie dan?

Een mooi keyboard zeiden ze, want tot nu toe moesten ze altijd, als er feest was, het keyboard van de fraters lenen. Dit antwoord gaf ik dus door naar Nederland. En zie, binnen een dag was het door Zr Auxiline geregeld; er kwam een keyboard.

De zuster die het in Medan moest kopen kon nog net met de nachtbus voor het feest in Harapan Jaya zijn. Precies op tijd. Samen met de familie van Paassen gaven zij dit cadeau. Wat een feest! Namens allen die er plezier aan beleven, hartelijk dank aan de zusters van Alverna en de familie van Paassen. Het had niet beter gekund.

Voor het einde van het feest kwamen er een heleboel oud patiënten op het podium, nog heel veel van de jaren 80 en 90, die ook nog wat wilden zeggen en doen.

Velen konden lopen. Met een of twee krukken, met beugels of beenprothese aan. Sommigen in een rolstoel. Allemaal oud gediende die geslaagd waren in het leven. Anders hadden ze hier niet kunnen zijn. We zongen het Batakse volkslied O Tano Batak ....

En daarna werden er weer mooie woorden gesproken van dankbaarheid, dat ze als mens herboren waren. Mooi om te horen en mooi om te zien, hoe ze van klein kind uitgegroeid waren tot volwassen vaders en moeders. Trots op hun gezonde kinderen, die geen polio meer hebben. En zich rijk en gezegend voelen omdat ze zich hebben kunnen ontwikkelen. Pastoor Philippus, jarenlang steun op het centrum en ik kregen van verschillende ex patiënten een ulos, met felicitaties en zij namen afscheid van ons.

Rond 5 uur vertrokken veel gasten maar er bleven ook nog veel mensen om in ongedwongen sfeer de avond met elkaar door te brengen. Veel verhalen over vroeger werden opgehaald en er werd gezongen en gedanst. Met heerlijk weer, wat hier in november niet vanzelfsprekend is, omdat er iedere dag wel een plensbui valt. Maar deze dag niet, de Heer was met ons.

Heel veel dank aan allen die dit prachtige feest hebben georganiseerd. Het heeft een voorbereiding van meer dan 6 maanden gevergd en het was zeer geslaagd. Alles in zeer goede verstandhouding en in goede gezondheid.

Feest was het en daar zijn we dankbaar voor.

Zuster Jeannette van Paassen.